

MUTANT

UNDERGÅNGENS ARVTAGARE

SÖDERNS MUTANTER

Text: Petter Bengtsson Teckningar: Adam Kapturowski

 JÄRRINGEN

ISTERLÄNSK MUTANT

I Södern, på den sydliga del av Frihetens slätter som kallas Isterlandet, ligger befästa byar som Junders Lä, Gregers Mo, Stormöllan och Eterveda. Här lever de isterländska mutanterna, ett i nordligare trakter ofta beskrattat och förlöjligt släkte. Det man ofta fäster sig vid är isterfolkets besynnerliga yttre, i folkmun kallat isterlyte, en kombination av särdrag som omfattar isterstinn hängbuk, vassa huggtänder och stora, utstående ögon. Läger man dessutom till den sydliga landsbygdsdialekten och den vaggande gångarten är det få pyrier som kan hålla sig för skratt. Men faktum är att det bakom detta mutantiska lyte döljer sig ett häpnadsväckande kraftfullt släkte, framgångsrikt inom skiftande områden såsom lantbruk, handel och rubbitbekämpning.

Då de isterländska mutanterna är starkt bundna vid sina odlingsmarker och därför ogärna lämnar hemtrakterna är det få pyrier som egentligen vet så mycket om detta märkliga bondefolk. Jag och min käre morbror hade emellertid nyligen nöjet att få göra ett besök i byn Junders Lä. Vår visit blev en både lärorik och skrämmande upplevelse.

När vi närmade oss byns grönskande odlingsmarker möttes vi omgäende av fem etterdoggsberidna ryttare, alla storbukade kraftkarlar med knölpåkar och musköter i nävarna. Barskt frågade de vad vi hade i trakten att göra. Morbror Zander förklarade sakligt att vi var fredliga resenärer som sökte ett kost och logi. Etterdoggsryttarna grymtade skeptiskt mot varandra och såg sedan granskande på oss. Först när jag gav dem en samling muskötpatroner (den mest gångbara valutan här nere) lyste de upp och visade oss snart vägen till sin hemby Junders Lä, en samling väl befästa gårdar belägna mitt bland de grönskande odlingarna.

Vi inkvarterades i ett mindre boningshus intill Findus Farm, en av de största gårdarna i byn. Stolt gårdsherre var Jerry Findus, en även med isterländska mått väl tilltagen kraftkarl. Han visade oss nöjt runt på sina bördiga ägor; här spirade såväl tobaksbetor som välvuxna druvklot i olika färger. Det var tydligt att Herr Findus hyste en särskild känsla för sin mark; varje liten grop, kulle och sten tycktes honom kär. Vi förstod också att gränserna mot närliggande gårdar var särskilt viktiga. Varje gång vi närmade oss en sådan gräns inträffade något högst besynnerligt: Herr Findus och hans milismän klev alla av sina etterdoggar och urinerade allvarsamt på marken, uppenbarligen som ett slags revrimering. Efter sig lämnade de en omisskännlig stank, skarp nog för att märkas även av de mest nossvaga varelser.

Ett annat märkligt särdrag vi lade märke till under vårt besök var den bland de isterländska mutanterna allmänt spridda gruppsammanhållningen; sällan såg man dem röra sig i ensamhet, utan i regel i grupper om minst fem. Det verkade som om de tillsammans var både mer självsäkra och handlingskraftiga, ett beteende som kanske har sin förklaring

i den farliga miljö som omger dem. Utan gruppens stöd är det svårt att överleva attacker från levergökar, stråtrövare, rubbitar och andra lokala hemskheter.

Samtidigt ska det också sägas att de isterländska mutanterna tillhör de mest blodtörstiga och maktlystna folkslagen på Frihetens slätter, Hultamarkens motorkultister inkluderade. Rubbitar jagas regelbundet och systematiskt, inte bara i självförsvar, utan också för det möra köttets och den mjuka pälsens skull. Vår värd Jerry Findus ville vid upprepade tillfällen bjuda både mig och morbror Zander på såväl rubbitkalops som rubbitfärs med spirböner, något vi emellertid vänligt men bestämt avböjde.

Ännu mer osmakligt blev det när vi fick höra talas om den högtid som på Isterlandet kallas Gåsablodsveckan, en period som inträffar någon gång under vintern och som innebär att de isterländska mutanterna beger sig ut på en lika grym som traditionsenlig jakt på de ack så sympatiska gåsapågarna. "Det är för det fina späckets skull", upplyste vår värd oss muntert. Med smackande välust redogjorde han sedan för flera, enligt honom, ytterligt välsmakande recept på gåsagump, som alltför väl passar in i den feta men bitvis motbjudande kost som är bruklig i dessa sydliga trakter.

Det är inte svårt att förstå varför de isterländska mutanterna så undantagslöst får dras med stora, sladdriga hängbukar. Liksom sina väl-gödda offer gåsapågarna har de tämligen svårt för att röra sig snabbt och vigt. I övrigt kan nämnas att de gärna bär enkla, grå ulkullspaltor och att gårldskararna ofta har vita helskskäg. Bland gårdskvinnorna är det, liksom hos andra grupper i området, vanligt med slätrakade skallar.

Regler

Alla isterländska mutanter är fysiskt muterade människor. Alla har mutationerna Revir och Flockvarelse. Dessutom dras de med en besvärande fetma, en följd av att de måste äta dubbelt så mycket som andra. Om den isterländske mutanten inte får i sig nödvändig mängd föda halveras alla färdighetsvärden och grundegenskaper, utom STO.

Kunskap om den isterländske mutanten

Vildmarksvana: De isterländska mutanterna är jordbrukande mutanter som lever i små byar på Frihetens slätter. De är utpräglade gruppvarelser som bevakar sina åkrar väl. I regel är de skeptiska mot besökare, särskilt om de färdas över odlingsmark. Denna brukar vara försedd med rubbitsaxar och andra lömska fällor. På sistone har mäktiga allianser av storbönder gjort livet surt för flera av grannfolken. De isterländska mutanterna håller på att bli en starkare maktfaktor i Södern.

Den isterländske mutanten som rollperson

På Isterlandet är de flesta bönder eller storbönder (ny sysselsättning, se nedan), men även soldater (milismän) och enklare hantverkare är

hyfsat vanliga yrken.

Det är inte många av detta släkte som lämnar sin hembygd. De få som ändå gör det har ofta hamnat i någon form av konflikt med sin omgivning; det kan till exempel handla om brottslighet, arvstvister eller äktenskapliga problem. Dessa exillevande existenser är ofta rotlösa dagdrivare utan vare sig mål eller mening i tillvaron. Dessutom lider de av en svårförnekad längtan efter sina artfränder hemma i Isterlandet.

Några mindre och mer våghalsiga grupper av isterländska mutanter har också frivilligt lämnat hembygden för att söka lycka på annan plats. I Simris förekommer de ofta bland slavhandlarna. Men även i städer som Pirit och Östervik återfinns de isterländska mutanterna, då främst som tungt arbetande knegare på olika manufakturer. En spelare som använder poängsystemet för att sätta ut grundegenskaper får 76 poäng att sätta ut.

Grundegenskaper

STY: 3T6+2/13 FYS: 3T6/11 STO: 3T6+2/13 SMI: 2T6/7 INT: 3T6/11

VIL: 3T6/11 PER: 2T6/7 KP: 24 TT: 11 SB: 1T2 FF: 20 m/SR

Antal: Sällan färre än fem, ofta fler än tio. En typisk isterländsk mutantby har 50-200 invånare.

Pansar: ○

Förmågor: Förutom mutationerna Flockvarelse* och Revir* har 50% av de isterländska mutanterna ytterligare en eller två av nedanstående mutationer:

1. Bärsärk
2. Jaktinstinkt

3. Flerdubbla kroppsdelar
 4. Stor
 5. Dubbelhjärna
 6. Naturligt vapen: huggtänder
 7. Hal *
 8. Infrasynt *
 9. Livssinne*
 10. Vibrationssinne *
- * Se Spelarbok 2: Rebellen & Överlevaren

Färdigheter: Enligt syssla, vanligen Bonde, Storbonde eller Soldat.

Ny sysselsättning: Storbonde

Många isterländska mutanter är självägande bönder som kontrollerar bördiga odlingsmarker. De mäktigaste av dessa bönder kallas storbönder eller storfarmare. De är ofta driftiga figurer med god känedom om hemtraktens möjligheter och faror. I regel bor de på stora och väl befästa gårdar där de har en stab av mer eller mindre frivilliga tjänare under sig.

Vissa storbönder äger och kontrollerar riktigt stora landområden och kan därigenom göra omfattande maktanspråk; likt småfurstar har de stora vaktstyrkor eller mindre arméer till sitt förfogande. Men till skillnad från aristokraten är den isterländske storbonden snarare en robust pragmatiker än en konservativ rikeman.

Storbönder som söker sig till äventyrlivet kan vara ute efter att hitta högteknologiska jordbruksredskap eller så är de på flykt från stridigheter i hembygden.

Färdigheter: Reparera, Teknologi, Undvika, Vagn, Vildmarksvana
Startkapital: 150 kr eller 2T100 + 50 kr

GETAPULISK BAGGE

Ni har nog lagt märke till dem, de getapuliska baggarna. De finns i snart sagt alla delar av vårt vidsträckta samfund – och även på mer fjärran platser. Själv har jag sett dessa baggar både som hårdföra vakter i Krutovs handelskaravaner och som idogt arbetande knegare vid manufakturer i Pirit, Skjutskär och Öreboga. Men det finns även individer av detta släkte som hävdar sig i rikets förnämre kretsar. Det mest självklara exemplet är den getapuliska madamen Heidrun Horning, en av de mer aktiva medlemmarna i den hindenburgska Peckwickklubben.

Det är dock inte i området kring Malsjön som detta behornade släkte har sitt urhem, utan troligen någonstans på Frihetens slätter. Mer precist var är oklart, men de kunskapare jag har rådfrågat talar alla om det gåtfulla Getapulien, ett forntida paradisi rike som alla baggar ska stamma ifrån. Kanske låg detta rike i trakterna kring Lilla Tomme, en urgammal baggeby som jag har besökt ett flertal gånger. Enligt Ditrick Bruse, baggepsioniker och lokal shaman, reste sig de första getapulierna Aska och Embel ur det mörka vattnet i Krage Träsk. Hur det förhåller sig med den saken är jag inte säker på, men faktum är att jag på nämnda plats bevittnade en sällsam upplevelse av närmast övernaturliga dimensioner. Jag citerar här direkt ur min resedagbok:

Femte augusti, år 94 pt.

Molnfritt, aftonsol. Min käre morbror och jag har nu befunnit oss tre dagar i Lilla Tomme. Då nu samtliga bybor försäkrat sig om att vi inte äter kött (vissa lögnar är nödvändiga) har ett visst förtroende etable-

rats. Detta visade sig om inte annat under den gångna dagen då vi fick följa med till det närliggande Krage Träsk, som är en helig plats för de flesta baggar. Efter att ha tågat i en långsam, bråkande procession kom vi fram till det ångande och stinkande träsket. Shamanen Bruse lyfte högtidligt sina armar mot de församlade byborna och mumlade med slutna ögon några besvärjande ramsor. Sakta lyfte Bruse från marken och snart svävade han fridfullt ett par manslängder över det stinkande träskets yta. Efter en stund blev ytterligare en grupp shamaner, alla iförda lappade orangea forntidsdräkter, fram. Blundande läste de nya besvärjelser och snart lyfte sig ett forntida fordonsvrak ur träsket. Detta var, förstod vi senare, Den Getapuliska Arken, en mäktig himlafarkost som en gång under en viss Kapten Walters ledning fört baggesläktet från skyarna till jorden. Efter någon minut sänktes den mäktiga farkosten åter sakta ner i träsket. Byborna bråkade extastiskt i märkliga stämmor. De tycktes alla vara i trans.

Denna enkla redogörelse säger en del om både baggarnas möjliga ursprung och deras egenartade kultur. Som jag ovan antytt rör det sig om ett släkte som helt skyr köttkost - och oftast också köttätare. Det är visserligen inte frågan om samma oresonliga hat som det man finner hos rubbitarna, men byborna i Lilla Tomme undviker så långt det är möjligt kontakt med köttätare, och då framför allt grannfolket, de isterländska mutanterna. Morbror Zander och jag fick höra åtskilliga historier om detta blodtörstiga folk, som vi just besökt.

Men tro nu inte att de getapuliska baggarna för den skull är blott harmlösa lantbrukare - tvärtom. Som synes ovan är somliga av dem

begåvade med mäktiga psioniska förmågor. Ibland har de krafter av det mer dödsbringande slaget. Lägg därtill också ett mycket hetsigt temperament och en viss tjurskallighet. Alltför många har vittnat om den okontrollerade vrede som de getapuliska baggarna ofta ger uttryck för. I Lilla Tomme fick vi flera gånger beskåda baggefajter, en form av rituella slagsmål där två kämpar gör upp med endast hornen som vapen. Dessa fajter kan handla om allt från mindre konflikter till om vem som ska styra byn. De stridande slutar ofta efter första bloddroppen, men ibland går det hela över styr och någon får sätta livet till.

Även icke-baggar kan råka illa ut. Om detta har bland annat en viss hindenburgsk polischef vittnat:

Polisrapport 314:2:3, andra nattskiftet

Efter nattens snabeljazztillställning på Klubb Topaz uppkom handgemäng mellan kattgänget Dragos Dräggels och Getabröderna, de senare under ledning av den tidigare bokförde bockherren Pudrik Fräsenbränner (se rapport 311:4:9). Vittnesuppgifterna om vilka som startade bråket är icke samstämmiga. Klart dock att sammandrabbningen ägde rum i närheten av Hydratorget. Då undertecknad i sällskap med konstaplarna F., G., och Y. anlände till platsen var slagsmålet i full gång. Först efter handfast ingripande kunde parterna skiljas åt. Dräggels försvann blödande in i mörkret, men de rasande bockarna Senfält, Stäppel och Rajraj kunde gripas och föras till Häktet där de emellertid var till stort besvär. G., och Y. ådrog sig smärre skador. Förhørsrum 1 helt demolerat, så även skrivbordet i Förhørsrum 2. Högprioriterad utredning tillsatt.

Vilgot Klang, polischef

Möjligt är det för att lugna sitt hetsiga temperament som baggefolket blivit så flitiga brukare av olika former av rökverk. Många av deras odlingar är täckta av prunkande tobaksväxter, av vilka man bland annat framställer de berömda tobakssortererna Söderns Starka och Lilla Tommes Lugna, båda främst avsedda för pipa. Då den getapuliska tobaken uppskattas även norr om Frihetens slätter har man på senare år börjat framställa diverse rökverk under mer fabriksliknande former. Det är den driftige handelsbaggen Hepsibulian Klöjbi som har dragit igång verksamheter i byar som Lilla Tomme och Baggelund. Regelbundet reser

MOLING

Bland Söderns mutantsläkten är nog de silverhövdade åsnorna från Moline By de mest envetna och strävsamt arbetande. Molingarna, som de gärna kallar sig själva, syns allt oftare i de anställdas skara på diverse manufakturer i södra Pyri. De är bland de dugligaste knegare man kan tänka sig; många är de förmän som nöjt beskådat hur dessa åsnekarlar, i regel med ringa ersättning, slitit och släpat i smutsiga fabriker. Som det brukar heta i Österviks mutantkretsar: att vara silvermoling är att knega stort, men nöja sig med litet.

Dock har det som bekant på senare börjat röra på sig i mutantleden. Tidigare underkuvade grupper reser sig vredgade mot sina härskare och kräver förbättrade livsvillkor. Detta gäller inte minst Molingarna. Vi är nog många som med förfäran läste och hörde om de våldsamma hungerkravallerna i Östervik vintern 84 pt där flera Molingar stod på barrikaderna. Både i Östervik och Pirit har de på

tungt lastade tobakskaravaner norrut mot de pyriska metropolerna.

Förutom särdrag som piprökningen, den strängt hållna växtkosten och det hetsiga temperamentet påminner baggefolket om flera andra sydliga grupper. De bär enkla ullskälläder, ofta vidbrättade hattar och går helst utan skor. Tackorna har stora, vida klänningar i ljusa färger och bär gärna örhängen i forntida plasticsmaterial. Baggekarlarna pryder enligt traditionen sina hakor med någon form av skägg, ibland tovtigt och yvigt, andra gånger i flätor.

Att dra en baggekarl i skägget är bland det mest förolämpande man kan göra. En sådan handling slutar nästan alltid med blodvite.

Regler: 90% av baggarna är fysiskt muterade getter, resterande 10% har psi-mutationer och fungerar ofta som shamaner och/eller helare. Några vanliga psi-mutationer: Djurmästare, Dödsknäpp, Levitera, Läkande händer, Väderkontroll.

Kunskap om den getapuliska baggen: Vildmarksvana: De getapuliska baggarna lever främst i Söderns jordbruksbygder.

I regel är de vänligt sinnade, men de undviker gärna kontakt med främlingar, särskilt köttätare. Vid konflikter är de hetsiga i temperamentet och har lätt att bli våldsamma. Många är dock fredliga om de inte provoceras och är ofta intresserade av byteshandel. Ett fåtal baggar är kraftfulla psioniker.

Den getapuliska baggen som rollperson: Baggarna finns lite varstans. I Södern, där de är vanligast, är de oftast bönder eller hantverkare.

Längre norrut kan de ha tagit sig andra yrken, i regel arbetare, men även soldater, tjuvar, poliser och handelsmän är vanliga.

En bagge som kommer från Södern kan ha fått se sin hemby plundrad av isterländska mutanter och är därför på drift, kanske med tankar om hämnd. Ett annat alternativ är att de lämnat det tuffa livet som illa betald knegare på en manufaktur någonstans i södra Pyri och istället sökt lyckan som läverityräre. 05

Baggar håller sig helst för sig själva, men det finns också exempel på individer som etablerat sig långt utanför de egna kretsarna, till exempel bland ärrade zonfarare.

STY: 2T6+7/14 **FYS:** 2T6+6/13 **STO:** 3T6/11 **SMI:** 3T6/11 **INT:** 3T6/11

VIL: 2T6+6/13 **PER:** 3T6/11 **KP:** 24 **TT:** 13 **SB:** +1 **FF:** 22 m/SR

Antal: Varierande. Sällan fler än tio utanför Frihetens slätter. Kring hembyarna sällan färre än tre.

Pansar: 0

Förmågor: Förutom mutationerna Bärsärk och Naturligt vapen: horn har 50% av ytterligare en eller två av nedanstående mutationer:

1. Blixtnabba reflexer
2. Gräsmage
3. Hoppförmåga
4. Sprinter
5. Stryktålig
6. Syraspott

Färdigheter: SP som inte läggs på mutationer används till färdigheter från yrken som Bonde, Hantverkare eller Arbetare.

ett eller annat sätt varit ledande i kampen för ett värdigare mutantliv, något som knappast ses med blida ögon i vårt samfunds förnämare kretsar. Och visst, man ska ha klart för sig att detta åsnesläkte knappast bidrar till stabiliteten i vårt rike. Om detta vittnar en gammal bekant till mig, fabriksförmannen Fandango Algström från Pirit, som frikostigt låtit mig ta del av följande:

Förmannarapport 31:2:93

De tre anställda åsnekarlarna Rubank, Släpman och Tisteltugg- alla silverskinnare med efternamnet Moling - har under sin hittillsvarande anställningstid vid tegelbruket utmärkt sig genom flit och pålitlighet. Alla tre är en tillgång för andra skiftets arbetslag. Det är därför med sorg i hjärtat som jag nödgas konstatera att det är just denna trio som ligger bakom flera av de konflikter som nyligen blossat upp här

på manufakturen. Åsnekarlarna har vid upprepade tillfällen syns vid knegargrindarna med diverse uppviglande trycksaker, såväl strejkpåbud som mutantiska stridsskrifter. Naturligtvis har detta ägt rum utan undertecknads godkännande. Tyvärr verkar det som om nämnda aktiviteter har haft effekt bland de anställda. I dag såväl som igår möttes jag vid andra skiftets start av ilsket skanderande knegare. Då läget nu är pressat, för att inte säga ohållbart, föreslår jag att åsnekarlarna befrias från sina anställningar med omedelbar verkan. Andra lösningar finnes ej.

Fandango Algström, andra förman, Tagla Cementor

Trots att Molingarna finns på flera platser i vårt älskade fosterland är det alltså i Södern, i inlandsbyn Moline By på Frihetens slätter, som de är i störst antal, uppskattningsvis upp mot 200 individer. Här lever i de i en klunga fortliknande gårdar och samlar allehanda bråte som de med stor grundlighet gräver fram ur Moline Hög, ett väldigt stinkande berg av forntida skrot och sopor som utgör själva fundamentet i byn. De flesta av samhällets hus är byggda av olika forntidsmaterial och några av bostäderna, bland annat klanledaren Gunder Molings residens, ligger i utgrävda håligheter i själva Moline Hög. De som bor inne i sophögen - De Inre som de allmänt kallas - luktar ofta fränt och ruttet, något som bland Molingar ses som ett tecken på upphöjdhet och status. Det sägs också att De Inre har särskilt glänsande silverskinn och besitter en ovanlig förmåga att hitta och handskas med olika värdefulla metaller. Förutom skrotletandet ägnar sig invånarna i Moline By åt jordbruk i olika former. Man odlar barrber, svartkål, spirböror och annat som utgör basen i den rika slättlandskosten. De största och mest bördiga jordarna ligger strax väster om hembyn.

Det är dock inte på Frihetens Slätter som man tror att Molingsläktet har sitt ursprung. Myterna talar om en lång och svår vandring från platser söderut, många mil ner på den kontinent som bränts och härjats av Katastrofen. Just uppbröten och de långa vandringarna är något som utmärker Molingarna. Med jämna mellanrum lämnar grupper av unga odlingsbygden på Frihetens slätter för att bege sig ut i världen och lära sig mer om livet. Ibland slår de följe med pyriska handelskaravaner och beger sig till myllrande storstäder, och ibland drar man längre bort än så. Det finns ett antal exempel på Molingar som besökt både nordliga ödemarker och fjärran zoner på andra sidan Österhavet. Många återvänder aldrig från sina ungdomliga eskapader, men de som gör det har mycket att berätta. Emellanåt bringas också en och annan besynnerlig teknikmanick till de sydliga

hemtrakterna. Det kan handla om jordbruksredskap och vapen; bland annat har milisen på Stormolinge Gård försetts med en hel arsenal av hyfsat fungerande forntidsvapen.

Livet på Frihetens slätter är ofta tungt och bistert, de bördiga jordarna till trots. Tillvaron försvåras av levergökar, militanta rubbitar, slavhandlare från Simris och invasioner av skadeinsekter. Det största bekymret står dock de maktlystna isterländska mutanterna för. Dessa rovlystna mutantbönder har så länge man kan minnas gjort allt för att kuva sina grannfolk - framför allt Molingarna, vars bördiga område man gärna gör intrång på och ständigt försöker erövra. Men än så länge har det envisa åsnefolket lyckats stå emot sina fiender. Det ryktas emellertid att nya, mäktiga allianser av isterländska storbönder håller på att förändra läget i grunden. Det talas allt oftare om en tid av oro för Söderns djurmutanter.

Det är därför föga förvånande att Molingarna sällan rör sig ensamma och nästan alltid med någon form av beväpning, vanligtvis armborst, men även mer moderna vapen förekommer. Till den gängse utrustningen hör också, för såväl hingstar som ston, ett par robusta ulkullsbyxor med hängslen, en rödrutig blomullsskjorta och en bredbrättad hatt till skydd mot solen. Alla Molingar är silvriga i skinnet - till skillnad från andra åsnesläkten saknar de helt päls så när som på den svarta, borstiga mankalufsen som pryder huvud och nacke. Det silvriga skinnet är något man är mycket stolt över inom klanen; ofta smörjer man in sig i olika oljor för att skinnet ska glänsa särskilt mycket.

Regler: Alla Molingar är fysiskt muterade åsnor med mutationen Silverskinn. 15%, främst milishingstar, äger någon form av högteknologiskt skjutvapen med 1110 patroner.

Kunskap om molingen: Vildmarksvana: Molingarna är ett strävsamt släkte av silverskinnade åsnor från Södern, främst Moline By. De är i regel bönder och skrotsamlare och är en smula skeptiska mot utomstående. På senare år har de befunnit sig i väpnad konflikt med ett av sina grannfolk, de maktlystna isterländska mutanterna.

Molingens rollperson: Det är vanligt att Molingarna redan i unga år lämnar sin sydliga hembygd för att lära sig mer om världen. Släktet är av naturen vetgirigt och rörligt och kan finnas på de mest oväntade platser, dock främst i Södern. I regel befinner de sig i de arbetandes skara, men det finns även exempel på Molingar som har valt brottets bana eller låtit sig rekryteras av större arméer eller lokala milisstyrkor.

En RP som är Moling kan exempelvis vara en yngling på upptäcksfärd eller någon som av en eller annan anledning blivit tvungen att lämna Moline By eller kanske gjort sig omöjlig på en pyrisk manufaktur.

STY: 3T6/11 FYS: 2T6+6/13 STO: 2T6+6/13 SMI: 3T6/11 INT: 3T6/11
 VII: 2T6+6/13 PER: 3T6/11 KP: 24 TT: 13 SB: 0 FF: 24 m/SR

Antal: Varierar. Sällan ensamma i och kring Moline By.

Pansar: 0

Förmågor: Förutom Silverskinn har 50% av ytterligare 113 av nedanstående mutationer:

1. Gräsmage
2. Sprinter
3. Superbt sinne (hörsel)

Färdigheter: SP som inte läggs på mutationer används till färdigheter från yrket Bonde, Soldat eller Arbetare.